

Gyermekkorban jobb lett a kedvem,
ha az égen feltűnt felettem.
Közel volt, - s ugyanakkor távol,
mint a lélek is önmagától.

Felhő fehér arcára nézett,
lengett, lebbent, miként kísértet:
kedves nyíltság titokkal játszott,
s tavasz nárcisza kivirágzott.

Volt, hogy furcsán fekete kertben
kis kerek békét tőle nyertem,
s gurítottam jövőbe, s múltba,
s múltból jelenbe vissza, újra..

Feléje szálló gyermek vágyat
kinevetne felnőtt vasárnap:
más most a hold, mely ingó égen
ott fürdik szürke közönyében.

Csonknyi csillagok: pontnyi gyertyák,
a Szépséget már nem kívánják,
nem jelei varázsdal-égnek, -
csak szolgálnak lehúzó létet.

Lehet, felnagyít egykor-holdat
könnycsepp, rossz jelen, vesztes holnap,
de volt ég most szánhat, s lenézhet
szégyenföldi rabszolganépet.

A valóság, persze, valóság, -
de mit ér, ha nincs benne jószág,

s eltévedt hegy, völgy, falu, város
nem tér meg méltóbb önmagához?

Volt ég, egykori gyermek-holdam!
Való elgáncsolt. Fényed hol van?
S az a küzdő, Csillagos Ország?
Rá most a hazugságot ontják..

Mai hold jön. Öntelt. Mogorva.
Önző hit-érdek legfőbb dolga.
Csöpp gúnnyal néha visszanézek:
- ..de távol van tőled a Lélek!

(2013)